

ct

Gossos de neu

de
Begoña Moral

(fragmento en catalán)

Traducció: Joan Calsina

I

La caixa

A casa de JUDITH.

L'habitació de Judith es compon de només dues parets: una al fons de la cambra i una altra al cantó esquerre. La paret de la dreta es troba quasi del tot derruïda. La Natura ha penetrat a dins la casa. Al terra hi creixen plantes silvestres. Les dues parets, que són d'un to verd pàl·lid i gastat, són plenes de forats. N'hi ha milers, de forats. A la paret del fons, s'hi pot observar el marc d'una porta sense porta, el qual deixa entreveure, a la llunyania, un marc d'una altra estança i encara un altre marc que du, al capdavant, a una petita porta blavissa de ferro, que és tancada.

S'obre la porta. Entra LA FILLA DE GALLIMARD. Camina a poc a poc fins a situar-se a primer terme, al cantó dret.

A l'habitació de Judith hi ha un llit, encara sense fer. Judith està esgotada.

LA FILLA DE GALLIMARD

Al públic. Mentre LA FILLA DE GALLIMARD parla, Judith, va reproduint les accions que ella li descriu.

Judith decideix estirar-se. No sembla que tingui fred, i tanmateix fa lliscar el seu cos per dins la manta arrugada als peus del llit. Tanca els ulls, però sols un segon després els torna a obrir. Aixeca la mirada. Li sembla discernir un reflex brillant a l'altre extrem de la casa. Torna a tancar els ulls. I els obre. Gira lleugerament el coll en direcció al passadís. S'incorpora. I escolta. No sent res, i torna a estirar-se. Un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou, deu, onze, dotze segons.

Al fons de l'escenari, hi apareix un paquet que s'il·lumina de sobte.

Tretze. Judith obre els ulls. Coll. Cos. Les cames, suspeses del llit. Mira un cop més en direcció al reflex brillant. Es posa dempeus. Judith camina lentament, amb molt de compte, fins al paquet. L'obre. És buit.

Repeteix l'acció. Pausa.

L'obre. Hi ha una caixa. Una caixa transparent, d'un vidre gruixut, amb les juntures de ferro. Sens dubte, és la caixa d'un prestidigitador.

Però no hi ha res, a la caixa.

Sí. La caixa és buida.

No hi ha aigua, a la caixa. No.

La caixa és buida.

Judith obre la caixa, i és buida.

JUDITH

No entenc com és possible que no me n'adonés abans, que hi havia una caixa.

LA FILLA DE GALLIMARD

El cos de Judith s'encorba de mica en mica, fins a fregar la caixa transparent. S'hi enfila i s'hi va introduint; fa la sensació de voler-s'hi sentir com a casa, a dins d'aquesta caixa buida que, ara, és plena del seu cos. Amb les mans fa pressió damunt l'estómac. Es vincla sobre si mateixa, sense

arribar a caure, i tot seguit s'eixampla de nou, estenent els braços per mantenir l'equilibri. Una mà cap enrere, l'altra cap endavant.

Se sent una música: l'«adagio» per a corda de Samuel Barber.

Sona 'adagio' per a corda.

La llum, que semblava sortir de la caixa, s'apaga de cop, deixant tot l'espai sumit en la penombra.

Ara, s'il·lumina la resta de la casa.

La casa comença a inundar-se. Molt a poc a poc.

L'aigua puja amb lentitud. Judith es queda quieta, està paralizada. A la caixa no n'hi ha pas, d'aigua. I malgrat això, sembla que Judith pugui sentir-la. Li puja fins als genolls, fins la cintura, fins al pit i fins al coll. Judith comença a nedar. Busseja sense haver-hi aigua. A la caixa hi ha una porta.

Estira el pom amb força fins que aconsegueix obrir la porta. Però l'aigua no arriba a desbordar-se.

L'aigua no arriba a desbordar-se. Quan Judith obre la porta, l'habitació desapareix.

Pausa. So. L'«adagio» es transforma en una altra cosa.

Judith entra al port.

Pausa.

Es queda corglaçada. Tanca els ulls. Sent el vent del port.

Albert Camus s'hi acosta i l'abriga.

Per a Judith, ell és el vent.

ALBERT CAMUS

Al públic.

El món se'ns escapa, per després tornar a existir. De cop, sense avisar. Els enganyosos decorats, que restaven ocults per la rutina, es deixen veure de nou tal com són veritablement. De vegades, aquesta veritat s'allunya de nosaltres. De vegades, se'ns acosta. Així com, en certs moments, la dona estimada ens pot arribar a semblar una autèntica desconeguda, i patim a causa d'això, en d'altres moments, en canvi, desitgem just aquesta estranyesa que ens fa sentir tan apartats de tothom.

II.

Passadís

El temps s'alenteix. Gairebé s'atura.

JUDITH

Sense moure's. Segueix tenint els ulls tancats.

Com si caminés per un passadís estret. No es tracta d'una casa, no es tracta del carrer, no estic segura que sigui un espai interior, ni tampoc exterior. És un lloc estrany. Apagat. Gent desconeguda, amb rostres desconeguts, que s'acosten i em donen bitllets caducats cap a llocs encara més desconeguts. Mai no m'havia plantejat viatjar a aquesta mena de llocs, fins ara. Els prenc, els prenc amb força com si, en realitat, fossin l'única manera de sortir de la situació en què em trobo.

Judith repeteix la mateixa partitura d'accions que l'ha dut a la caixa.

Com si m'empenyessin cap avall, torçant-me, partint-me sense partir-me, i, després, encara m'impulsessin de nou cap endavant. Llavors, m'adono que els malucs se m'enganxen a la paret del darrere, i, alhora, l'espatlla se'm mou cap endavant, refregant-se contra l'extrem de l'altra paret, la

que tinc just enfront meu. M'adono que estic creixent, i que ja no hi cabo, que ja no hi cabo en aquest passadís que s'estreny i que esdevé translúcid mentre el meu cos no para de créixer. Creix i s'obre pas, cruixint. Explotant. Volant.

I just abans d'arrencar a volar, veig davant meu, adherit a la paret translúcida, un tros de paper que em frega les dents: I hi puc veure un nom escrit, que em resulta familiar.

LA FILLA DE GALLIMARD

Groenlàndia.

JUDITH

El fred.

LA FILLA DE GALLIMARD

La congelació del que és ara, del lloc on es troba i de tot allò que li ha passat.

III.

Groenlàndia

Mentre LA FILLA DE GALLIMARD construeix el paisatge, milers d'imatges de Groenlàndia colpeixen a Judith. A dins seu, hi comença a créixer el desig incontenible de dirigir-se cap aquella terra. Un desig que ella, però, refusa amb obstinació.

LA FILLA DE GALLIMARD

És possible que Judith no sàpiga res de Groenlàndia.

Potser ignora, fins i tot, si és un país o una ciutat.

Pausa.

Groenlàndia.

Per primer cop, la busca al mapa.

Triga a localitzar-la.

Sembla ser una terra coberta de gel.

No sembla que li agradi gaire.

Ella sempre té fred.

Judith fa mitja volta, i, gràcies a això, atura el torrent d'imatges de Groenlàndia.

Apareix la imatge d'una màquina expenedora de bitllets, que passa a ocupar tot l'espai. A la màquina, Judith hi pot veure escrita, de nou, la seva destinació. Judith mira de prémer tots els botons possibles per tal de canviar de destí, però la màquina no reacciona de cap manera. Sempre torna a aparèixer el mateix nom.

Una veu repeteix un cop i un altre:

VEU EN OFF

Groenlàndia.

LA FILLA DE GALLIMARD

La màquina no ofereix cap més opció.

JUDITH

No vull anar-hi, a Groenlàndia.

LA FILLA DE GALLIMARD

Diu.

JUDITH

Hi fa massa fred, allí.

LA FILLA DE GALLIMARD

Les cases són de colors blavissos i vermells.

JUDITH

Judith continua negant-s'hi.

No.

LA FILLA DE GALLIMARD

De tota mena de colors. Huskies. Trineus. La neu, omnipresent. Albades increïbles. Pau. Temps per retrobar-se.

Pausa.

Déu meu! És un lloc meravellós!

Judith escriu a la màquina com si maleís a Déu.

JUDITH

Vull més opcions!

LA FILLA DE GALLIMARD

Però no sembla que la màquina capti la seva veu. Encara crida més. S'acosta a la màquina, mentre repeteix la mateixa frase.

JUDITH

Vull més opcions!

LA FILLA DE GALLIMARD

Observa ambdós costats de l'estació.

No hi ha ningú.

Pausa.

Ningú... no.

Quasi ningú.